

Sv. Alberta draudzes ziņas

2022. gada oktobris * Nr.132

Brāļi un māsas Kristū!

Oktobra mēnesis ir sācies ar Svētās Terēzes no Bērna Jēzus piemiņas dienu, kura ir misionāru aizbildne. Interesanti, ka svētā Terēze, kura izdzīvoja savu aicinājumu ieslēgta Karmela klostera sienās un savā dzīvē nedevās misijās, tagad ir patronese misionāriem. Viņas aicinājuma pamatā bija patiesa mīlestība pret Kungu. Pati Kristus mīlestība ir visu misionāro un evaņģelizējošo kristiešu

dzinējspēks, kā to atklāja Sv. Terēze savas vēstulēs. Šai sakarā arī piedāvājam izlasīt fragmentu no pāvesta Franciska **vēstījuma Pasaules misiju dienai**.

Vēl svarīgi atcerēties, ka pirms gada - 2021. gada oktobrī, Latvijā tika uzsākts Sinodālā ceļa (SC) pirmais posms, kurš noslēdzās šī gada augusta beigās. Piedāvāju rūpīgi izlasīt **Rīgas arhidiecēzes sinodālās**

pieredzes sintēzi, kuras kopsavilkumi būs mūsu draudzes ziņās. Mūsu draudzē arī notika 9 SC tikšanās caur zoom platformu tiešsaistēs un 4 SC tikšanās klātienē Alfa telpās. Kopumā tikšanās reizēs bija vidēji 20-30 dalībnieku zoom platformā, bet klātienē kopumā no 10 līdz 20 dalībniekiem. **Paldies visiem, kas iesaistījās un arī vadīja šīs tikšanās – br. Jānim, Marinai, Ingum, Signei, Sandrai, Gustavam u.c. Ceru, ka daudziem SC dalībniekiem šīs tikšanās bija svētības laiks, kaut arī fiziski tikties nevarējām pandēmijas dēļ.** No dalībnieku kopskaita arī redzams, ka nav daudz ticības brāļu un māsu no mūsu lielās draudzes, kas būtu gatavi kaut kādām jaunām vēsmām, kā SC baznīcā vai draudzē. Personīgi man SC, kurā arī piedalījos, nozīmē, ka ikvienam ir ko mācīties gan ieklausoties, gan runājot. Man sarunāšanās nav viegls pasākums (tas ir savādāk kā teikt sprediķi no kanceles), jo, lai saprastu otru cilvēku, arī ieklausīšanās ir ļoti būtiska.

Dieva svētību novēlot,
prāvests Krišjānis

Publicēts pāvesta vēstījums Pasaules misiju dienai

Kunga Parādīšanās svētkos, 6. janvārī, tika publicēts pāvesta Franciska vēstījums Pasaules misiju dienai, kas tiks atzīmēta šī gada oktobrī. Tās tematam izvēlēti vārdi no Apustuļu darbu grāmatas: **“Jūs būsiet mani liecinieki”** (1, 8).

“Jūs būsiet mani liecinieki.” Dokumentā Svētais tēvs pievēršas mācekļu dzīves un misijas pamatiem, uz kuriem joprojām ir jābalstās, sludinot Evaņģēliju. Vispirms viņš atgādina, **ka katrs kristietis ir aicināts būt par Kristus misionāru un liecinieku.** Evaņģelizācija ir Baznīcas identitātes sastāvdaļa. Tas nav individuāls akts. Lietojot daudzskaitļa formu, tiek izcelts mācekļu misionārā aicinājums ekleziālais raksturs. Katram misionāram vienmēr jādarbojas vienotībā ar Baznīcu, kura to sūta misijā. Tāpēc misiju darbā Francisks ierāda svarīgu vietu kopienai, lai cik tā būtu neliela.

Pāvests atgādina, ka Kristus lieciniekam pašam jādzīvo saskaņā ar

to, ko viņš sludina. Liecība ar savu dzīvi ir kaut kas fundamentāls. “Kristīgās dzīves piemērs un Kristus sludināšana iet evaņģelizācijā roku rokā”, viņš raksta. “Viens kalpo otram. Lai kopiena būt misionāra, tai jāelpo ar divām plaušām”.

“Jūs būsiet mani liecinieki... visā zemē.” Apvāršņu paplašināšana ir otrs misiju pīlārs. Šajā kontekstā Francisks apliecina cieņu tiem kristiešiem, kuri ir spiesti atstāt savu zemi un doties svešumā. “Mēs esam pateicīgi šiem brāļiem un māsām, kas nenoslēdzas savās ciešanās, bet liecina par Kristu un Dieva mīlestību zemē, kas tos uzņem”, raksta Svētais tēvs, aicinot neatstāt novārtā pastorālo darbu ar migrantiem.

Viņš runā arī par Baznīcu, kas “visu laiku ‘iziet’ pretī jauniem ģeogrāfiskajiem, sociālajiem un eksistenciālajiem apvāršņiem (...), lai liecinātu par Kristu un Viņa mīlestību katras tautas, kultūras un sociālā stāvokļa vīriešiem un sievietēm”.

“Bet kad nāks uz jums Svētais Gars, tad jūs saņemsiet Viņa spēku.” Pēc tam pāvests pievēršas Svētā Gara būtiskajai lomai, apgalvojot, ka neviens kristietis nevar pilnīgi un autentiski liecināt par Kristu bez Svētā Gara iedvesmas un palīdzības. Misijas īstais galvenais varonis ir Svētais Gars – uzsver Francisks, aicinot lūgt Svēto Garu īpaši grūtību brīžos. Viņā ir neizsmeļams dievišķais avots, no kura varam smelt jaunu enerģiju un prieku, lai dalītos Kristus dzīvē ar saviem līdzcilvēkiem.

Jānis Evertovskis – Vatikāns

<https://www.vaticannews.va/lv/pavests/news/>

(pilnais teksts ir pieejams
citās valodās un latv. val.
varētu parādīties
katolis.lv misiju dienā)

Rīgas arhidiecēzes sinodālās pieredzes sintēze

Latvijas Baznīcā ir noslēdzies Sinodālā ceļa pirmais posms. Rīgas arhidiecēzē atbildīgais par Sinodālā ceļa norisi ir priesteris Pauls Kļaviņš. Kopā ar komandu, kas bija iesaistīta Sinodālā ceļa norisē Rīgas arhidiecēzē, priesteris piedāvā sintēzi par notikušo procesu arhidiecēzē.

IEVADS

Sinodālais ceļš (SC) jeb iešana kopā, gatavojoties uz pāvesta Franciska sasaukto bīskapu sinodi 2023. gadā, ir visas Baznīcas atjaunošanās darba pamatā, kas ļauj mums realitāti vērtēt ar Dieva acīm un Dieva sirdi. Nozīme šim kopīgajam ceļojumam, uz kuru esam aicināti mēs visi, ir tāda – pāri visam atklāt, ka ikvienam ir ko mācīties. Visas Baznīcas kārtas satiekas, ieklausās cits citā, un visi kopā klausās Svētajā Garā, “Patiesības Garā” (sal. Jņ 14, 17), lai zinātu, ko Viņš šobrīd “saka Baznīcām” (sal. Atkl. 2, 7) (sal. ITC, Sinodalitāte Baznīcas dzīvē un misijā, Nr. 3. Uzruna Bīskapu institūcijas 50. gadadienas piemiņas ceremonijā).

Latvijā Sinodālā ceļa pirmais posms tika uzsākts 2021. gada oktobrī un noslēdzās šī gada augusta beigās. Fokusgrupās, personiskās sarunās un aptaujas anketās gūtās atbildes ir izpētītas un apkopotas. Šajā dokumentā ietvertas galvenās atziņas, kas devušas pamatojumu Baznīcā notiekošajam un piedzīvotajam un atklāj Rīgas Romas katoļu arhidiecēzes draudžu locekļu, konsekrēto personu, kopienu un dažādu sfēru pārstāvju pozitīvo un negatīvo pieredzi, viedokļus, gaidas, kā arī ierobežojumus, pat trauslumu un sāpes kopīgā ceļa kontekstā. Vienlaikus tas ļaus ieraudzīt, kādos veidos Svētais Gars līdz šim ir vadījis Baznīcu un kā pašlaik varētu aicināt Baznīcu Latvijā pieaugt mācekļības, kopības ceļā, atklājot, kurās jomās Baznīcai nepieciešama dziedināšana un atgriešanās, kas arī ir Sinodālā ceļa mērķis.

Sinodālā ceļa pieredze ir unikāls notikums Romas katoliskās Baznīcas dzīvē Latvijā, un daudziem Baznīcā iesaistītajiem tā ir devusi iespēju

pietiekami godīgi un atklāti apspriest jautājumus, kas citādi nebūtu apskatīti. Pārdomu personiskums un dziļums, šķiet, bieži bija atkarīgs gan no tikšanās vadītāja iemaņām precizēt un pielāgot jautājumus situācijai, vadīt sarunu, ieklausīties, gan no respondentu uzticēšanās vadītājam, gan arī no draudzes lieluma un dalībnieku skaita tikšanās laikā. Sinodālā ceļa pirmajā posmā gūtās atbildes liecina par viedokļu un pieredzes daudzveidību un ļoti bieži – pat par radikālām atšķirībām.

Metodoloģija

Iesaistīties Sinodālā ceļa pieredzē, izsūtot e-pastus un uzrunājot cilvēkus personiski, tika aicinātas visas Rīgas arhidiecēzes draudzes, kustības, kopienas, kā arī mācību iestādes un katoļu mediji. Tāpat uz sarunām tika aicināti arī cilvēki, kas sevi ar Baznīcas kopienu neidentificē.

Jautājumi respondentiem tika uzdoti, ņemot vērā šādus vispārējus tematiskos blokus: **ceļabiedri jeb līdzbiedri dzīves ceļā, uzklausišana, sarunāšanās (izteikšanās), liturģijas svinēšana, līdzatbildība kopīgajā Baznīcas misijā, dialogs Baznīcā un sabiedrībā, attiecības ar citām kristīgajām konfesijām, autoritāte un līdzatbildība, izšķiršana un lēmumu pieņemšana, kā arī sevis veidošana kopīgajā ceļā.** Ieteicamais tikšanos skaits, lai novērtētu realitāti un būtu iespējama dziļāka atpazīšana, katrai grupai bija 10 reīzu, tomēr lielākā daļa grupu satikās trīs reizes, trim draudzēm notika četras tikšanās, un tikai divas draudzes noorganizēja sešas tikšanās.

Draudzes locekļu atsaucībai uz Baznīcas piedāvātām iespējām, pat tad, ja sākumā uzdevums nav izprotams, vajadzētu būt lielākai. Daļa cilvēku (draudzēs, kopienās), iespējams, skaidri neaptverot Sinodālā ceļa būtību, neieradās ne uz vienu tikšanos vai arī, ja bija klātesoši, sarunās īsti neiesaistījās. Savukārt citi pēc pirmās tikšanās reizes uz otru vairs neieradās. Jāuzsver, ka draudzēs un kopienās, kas sarīkoja vairāk par vienu tikšanos, ar katru reizi pārdomas tika izteiktas brīvāk un

plašāk. Katrs, kam izdevās noorganizēt vairākas šāda veida tikšanās, vēlāk atzīmēja, ka tās saliedēja cilvēkus, kuri apmeklēja tās visas, un secināja, ka rezultāts ir nenoliedzami pozitīvs un tādā veidā arī būtu jāturpina kopīgais ceļš.

Sinodālajā ceļā iesaistījās ap 30 draudžu no lielākajiem prāvestu uzturēšanās un kalpošanas punktiem. Sinodālās tikšanās organizēja arī atsevišķas kopienas, kustības un iniciatīvas. Apkopojot un analizējot atbildes, vispirms tika identificētas anketās biežāk sastopamās atbilžu kategorijas un tās pakārtotas galvenajiem tematiskajiem blokiem. Pēc tam tika izvērtēti un analizēti arī tie viedokļi, kas protokolos parādījās retāk un kas varētu būt pravietisks skatījums uz to, ko Dievs vēlas pateikt Baznīcai.

1. KOPIĢĀ CEĻA IZPRATNE

Iesākot Sinodālo ceļu, cilvēkiem radās jautājumi, ko tas nozīmē un kāpēc tas nepieciešams. SC pirmo tikšanos protokolos lasāms apmulsums –, **vai ir vērts mēģināt Baznīcu visā pasaulē “izkustināt no komforta zonas”** un vai vajag piešķirt tik lielu nozīmi darbībām, kuru īstenošana ir gandrīz neiespējama tik lielā kopībā kā Romas katoliskā Baznīca.

Daudzas anketas atklāja, ka cilvēki nav sapratuši ne SC raksturojumu, ne to, kāpēc aicināti izteikt savu viedokli, proti, lai ieklausītos, bez konkrēta plāna veikt izmaiņas Baznīcā notiekošajos un ar to saistītajos procesos.

Atkārtoti savstarpēji daloties par uzdotajiem jautājumiem draudzēs un kopienās veidojās dziļāka izpratne, kā un kāpēc jāatsaucas šim aicinājumam doties kopīgajā ceļā. Turklāt gan garīdznieki, gan citi tikšanās vadītāji un dalībnieki liecināja, ka biežas, godīgas sarunas un ieklausīšanās, t.sk., arī Baznīcai neērtos jautājumos pakāpeniski vienoja cilvēkus un saliedēja draudzi. Analizējot iesniegtos materiālus, bija novērojams, ka ar katru tikšanās reizi cilvēki arvien vairāk iesaistījās un apjauta SC nozīmi, apliecinot, ka **Kopīgais ceļš atklāj, ko nozīmē dzīvot kā mācekļiem (sk. Apd) – lūgties kopā, slavēt Dievu, dalīties visā, kas ir, nomirt sev, palīdzēt citiem garīgi un praktiski, veicināt draudzību Kristū, atpūsties kopā, strādāt kopā, evaņģelizēt un liecināt par Kristus varenajiem darbiem, darīt brīnumu darbus, tā tad – izdzīvot mācekļību.**

Kā šķērslis atklātībai un patiesumam SC bieži minētas bailes runāt priesteru klātbūtnē, ko novērojuši arī paši priesteri, tāpēc ne vienmēr respondenti spējuši dalīties par to, kā jūtas un ko patiesi domā. **Savukārt atturību pret kopīgo ceļu vispār veicina jau izveidojusies attieksmes kultūra, kurā liela daļa draudzes tās aktivitātēs neiesaistās, nesaņemot motivāciju vai personisku uzaicinājumu.**

Atsevišķi cilvēki norāda, ka nedz viņu spēkos, nedz viņu loma nav ietekmēt procesus Baznīcā, un ka viss, kas notiek, ir paklausībā jāpieņem. Par to var liecināt šādas frāzes kā “Nevar pielāgoties tam, ko prasa tauta. Baznīcas mācība ir Baznīcas mācība, to nekorīgēs tāpēc, ka kāds nav kaut ko sapratis.” Tādējādi varam pieņemt, ka dialogs pats par sevi zaudē vērtību, ja nav skaidras kopīgas apņemšanās virzīt izmaiņas un uz Sinodālo ceļu neraugās ilgtermiņā. Tomēr lielākoties protokolos redzams, ka daudzi novērtē iespēju izteikt savu viedokli Baznīcas kopīgajā ceļā.

2. PIEDERĪBA BAZNĪCAI

Piederību Baznīcai iezīmē cilvēku izvēles sevi nodot Kristus rokā caur Baznīcas kopienu, kurā saņem Sakramentus kā neizdzēšamu garīgo zīmogu, kas apliecina piederību Kristum. Taču to, kā cilvēki izdzīvo un kā pieņem piederību Baznīcai, lielā mērā ietekmē līdzesošo draudzes, kopienas locekļu personības, viņu paradumi, izturēšanās, attieksmes, u.tml.

2.1. Līdzbiedri kopīgajā ceļā - Pirmajā SC tikšanās reizē tika pārrunāts temats “Līdzbiedri kopīgajā ceļā”. Tā kā jautājumā nav precizēts, par kādiem līdzbiedriem (piemēram, personīgās, profesionālās, garīgās u.c. dzīves) ir runa, tad atbilžu dažādību ietekmē subjektīva izpratne par to, kas gaidīts, jautājumu uzdodot. Ceļa līdzbiedri lielai daļai respondentu ir tie, ar kuriem ir tuvas un personiskas attiecības – ģimene, laulātais, draugi, kolēģi, citu konfesiju brāļi un māsas, cilvēki, ar kuriem kopā kalpo. Daļai respondentu svarīgi līdzbiedri ir lūgšanu grupa, kur cilvēki var dalīties par personisko pieredzi, par rūpēm un iepriecinājumiem, un lūgt par to, saņemot stiprinājumu, tiekot uzklausīti gan no brāļu un māsu puses, gan apzinoties un saņemot iedrošinājumu, ka Dievs īsteno lūgšanas un palīdz izturēt dzīves grūtības. Līdzbiedri dzīves ceļā ir arī cilvēki ārpus Baznīcas, ar kuriem nākas satikties ikdienā. **Dažkārt draudzēs ar šaubām pieņem vai vispār nepieņem “svešiniekus” vai tos, kuri domā citādi vai pauž savu attieksmi pārējiem nepieņemamā, neierastā veidā. Viņi ir līdzbiedri, kurus sastapt aicina Dievs un kuri var paplašināt mūsu spējas būt līdzīgiem Kristum.**

Dažu, īpaši mazāku draudžu respondenti norāda, ka draudze ir kā tuvi ceļa biedri, kā ģimene, ar kuru kopā lūdzas, saņem iedrošinājumu, pieņem lēmumus, un kur piedzīvo mieru. “Mazās draudzēs viens otru pazīst un zina, līdz ar to ir vieglāk palīdzēt. Draudzes locekļi labprāt dalās savās liecībās par piedzīvoto,” norāda kāds SC dalībnieks. Tomēr **bieži draudžu kontekstā minēts, ka ir sarežģīti dalīties par savām**

attiecībām ar Kristu, par savām atklāsmēm, par pārdzīvojumiem, jo vienmēr pastāv iespēja, ka kāds pārprātis, interpretēs citādi, nekā tas domāts, pēc tam vērsoties pret to, kurš dalījies, paudīs savu sašutumu atklāti citiem draudzes/kopienas locekļiem vai pat sociālajos tīklos.

Daļai respondentu (taču tā, ņemot vērā iesūtītos materiālus, ir mazākā daļa) svarīgi līdzbiedri ir priesteri. Draudžu un kopienu pārstāvju izteikumi anketās liek noprast, ka viņiem pietrūkst priesteru klātbūtnes. **Vairāki komentāri pauž, ka priesteriem šis ceļš būtu jāveido kopā ar tautu, nevis katrai pusei jāiet atsevišķi. Kāds norāda, ka cilvēki ir izslāpuši pēc garīgiem nevis saimnieciskiem priesteriem kā līdzbiedriem, kuriem ir dziļas attiecības ar Debesu Tēvu un kuri spēj uzklaust, mierināt, iedrošināt.** Cits min, ka ticīgie alkst pēc dzīvības Svētajā Garā. Tikmēr arī paši priesteri runā par draudzes locekļiem kā līdzbiedriem, uzsverot atbalstu un kopību, kas rodas caur satikšanos un kopīgu lūgšanu, kā arī īpaši izceļot ģimeņu sniegto atbalstu. Kāds priesteris uzsver, ka draudzē ir svarīgi īstenot nevis priestera idejas, bet iedvesmas, kuras no Svētā Gara saņem ticīgā tauta, taču vienlaikus vairāki priesteri norāda, ka nav jāizdabā tautai. Priesteri par saviem līdzbiedriem min arī citus priesterus, ar kuriem kopā kalpo draudzē vai tiekas uz kopīgām lūgšanām vai sarunām. Pāri visam daudzi uzsvēruši, ka viņu līdzbiedrs ir pats Kristus, Dievmāte Marija, kā arī dažādi svētie.

2.2. Piederības izjūta - Baznīcas apmeklēšana un piederība draudzei ir divi aspekti, kuri izvērtes procesā jānošķir. Cilvēki norāda dažādus iemeslus, kāpēc izvēlas apmeklēt dievnamu un piedalīties dievkalpojumos: vairāki atzīst, ka dodas turp ieraduma pēc vai tāpēc, ka uz dievnamu vesti kopš bērnības, daži vēlas piedzīvot kopīgu lūgšanu, dziedināšanu, citi – nezaudēt ticību. Tie draudžu locekļi, kas iesaistījušies kalpošanā, piederības izjūtu norāda kā nozīmīgu ieguvumu. **Daļa respondentu uzsver, ka būtisks piederības veicināšanas aspekts ir viesmīlība, un atzīst, ka Romas katoliskajā Baznīcā tās bieži pietrūkst. Daudzi cilvēki atzīst, ka vēlas iet uz dievnamu, kur jūtas**

gaidīti, ir pamanīti un uzrunāti. Piederības izjūtu, pirmkārt, var piedzīvot, ja draudzes locekļi, priesteri un atbildīgie ir vienoti un ja viņi ir ieinteresēti un laipni cits pret citu, kas, protams, izriet no regulāras kopīgās lūgšanas. Otrkārt, ja uzklausa gan tos, kas jau kalpo, gan cenšas iesaistīt aktivitātēs arī tos, kuri vēl nekalpo.

Piemēri no individuālās pieredzes atklāj, ka reizēm Svētā Gara darbību draudzē ierobežo tas, ja vadošās pozīcijās esošajiem nešķiet pieņemams kāds draudzes loceklis vai kalpotājs, ja tiek apšaubīts viņš un viņa dāvanas. Kā šķērslis piederībai tiek norādīta atmosfēra draudzē, kurā jūtama savstarpēja aprunāšana, tiesāšana, aizspriedumaina attieksme. Tāda pieredze nereti rada aizvainojumu, un cilvēki izvēlas baznīcu vai konkrēto draudzi vairs neapmeklēt.

<https://katolis.lv/2022/09/rigas-arhidiecezes-sinodalas-pieredzes-sinteze/>

(turpinājums sekos)

Draudzes aktivitātes

Svētdienas skola

25.09.2022. savu darbību uzsāka Svētdienas skola (latviešu grupa) svētdienas skolas telpā 2. stāvā no plkst. 16.30. Svētdienas skolas skolotāja **Sandra Kuzņecova, mob. 29435428.**

Katehēzes pieaugušajiem otrdienās plkst. 19.00. Interesēties pie prāvesta **Krišjāņa Damberga, kont. tel. 26775679.**

Krievu valodas grupiņa:

25.09.2022. началась Воскресная школа для детей, приступающих к первому причастию. Телефон **28315717**
Нина.

Liturgiskais kalendārs

1.oktobris, sestdiena – sv. **Terēze no Bērna Jēzus, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena**. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).

4.oktobris, otrdiena – sv. **Francisks no Asīzes (franciskāņu ordenim - lielie svētki)**.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

7.oktobris, piektdiena – **Vissvētākās Jaunavas Marijas, Rožukroņa karalienes, piemiņas diena**. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

15.oktobris, sestdiena – sv. **Terēze no Avilas, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena**. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).

17.oktobris, pirmdiena – **Sv. Ignats no Antiohijas, bīskaps un moceklis, piemiņas diena**. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

18.oktobris, otrdiena – sv. **evaņģēlists Lūkass, svētki**.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

23.oktobris – svētdiena, kas veltīta misijām.

28.oktobris, piektdiena – sv. **apustuļi Sīmanis un Jūda, svētki**.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

Rožukroņa lūgšana

Oktobra mēnesī Rožukroni mūsu baznīcā kopīgi lūgsimies pēc vakara Sv. Mises no **pirmdienas līdz piektdienai**.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

Sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

Svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.00 un 17.00 – 19.00

Sestdienās:

7.00 – 12.00 un 16.00 – 18.00

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm:

plkst. 10:00 - 11:00; 12:00 – 13:00.

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,

tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**

e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotāņuka

Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*